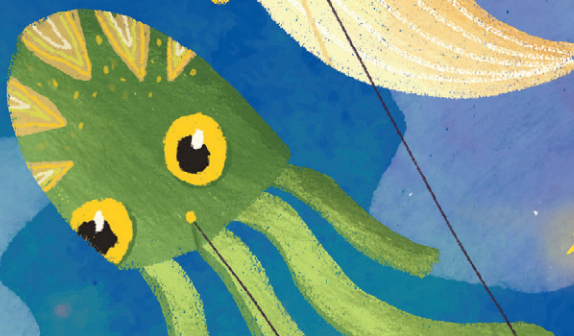

читаємо перед СНОМ

1 казка-
5 хвилин

Малюнки
О. Редзено

30 казок-
30 днів

читается
перед
СНОМ

Колискова для павучка

Т. Магнус* жив разом із мамою й татом у затишному гніздечку, на гілці великого дерева. Хоча, коли ти крихітний павучок-стрибунець, завбільшки з копійчану монету, будь-яке дерево видається тобі цілим світом.

У Т. Магнуса було вісім схожих на маленькі чорні намистини очей і вісім строкатих волохатих лапок. На відміну від решти павучків, він не плів павутину. Натомість умів виготовляти міцні шовкові нитки, якими чіплявся за тріщинки в корі, стрибаючи з гілки на гілку. Т. Магнус дуже любив стрибати! Але ще більше йому подобалося майструвати нитяні картини на уроках праці у школі, яку він відвідував разом з іншими павучками й комахами.

Одного разу вчитель Т. Магнуса, павук-шовкопряд, занедужав, і замість нього в клас до павучка прийшла вчителька співу — цикада.

— Знаєш,— сказала вона, роздивившись роботу, яку Т. Магнус тихенько викладав у куточку.— Твоя картина дуже гарна! Як... Як музика!

— Що таке музика? — поцікавився Т. Магнус, який, як і решта павучків, не відвідував уроків співу.

— Як?! Ти не знаєш? Хіба мама не співає тобі колискові перед сном? — цикада так розхвилювалася, що почала почухувати одночасно обидва вуха, розташовані внизу її черевця.

— Ні,— зізнався Т. Магнус.

— Що ж! Тоді обов'язково попроси її про це,— порадила йому цикада.

Того самого дня ввечері, укладаючись спати, Т. Магнус запитав у мами:

— Матусю, чому ти не співаєш мені колискові?

— Павуки не вміють співати, синку,— здивувалася мама.

— Шкода,— засмутився Т. Магнус.— Мені б так хотілося почути музику...

Наступного дня, повернувшись зі школи, Т. Магнус застав маму з татом за дивною справою: вони старанно натягали довгі шовкові нитки між двома тоненькими гілочками, що ростуть одна над одною. Ниток було доволі багато. Усі вони були спрямовані вниз ідеально рівними лініями.

— Що це? — запитав павучок.

— Сюрприз! — відповіла йому мама.— Увечері дізнаєшся.

Після вечері мама поклала павучка в ліжко й прилягла поруч.

— Розповіси казку? — попросив Т. Магнус.

— Не сьогодні,— сказала мама.— Нумо просто полежимо й послухаємо.

— Що послухаємо? — не зрозумів павучок. Але цієї хвилини легкий вітерець торкнув натягнуті на гілках нитки й вони видали звук, гарніше якого павучкові ще не траплялося чути.

— Що це, матусю? — прошепотів він.

— Твоя колискова,— відповіла мама й усміхнулася.

Відтоді малюсінький павучок-стрибунець Т. Магнус щодня засинав під колискову, яку для нього співав вітер.

Єва Сольська

*Т. Магнус (*T. magnus*) — один із підвидів павуків-стрибунців.

Лицар і гречана каша

Кожен лицар має здійснити подвиг. Краще навіть кілька. Про це всім лицарям розповідають із дитинства.

— От виростеш, синку, підеш вершити подвиги,— говорить маленькому лицареві мама за обідом.

— Але я хочу зараз! — заперечує він.

— Ні-ні, потім,— ласкаво вмовляє синочка мама.— А зараз — гречана каша з молоком.

І лицар слухняно їсть гречану кашу. Ложка за ложкою. Хоча терпіти їй не може! Але що вдієш: адже без цієї каші ну ніяк не виростеш великим. Так мама говорить, і бабуся. А доки не виростеш, не можна вершити подвиги.

У кожного лицаря є батько. Він також лицар, подорожує світом на вірному коні в пошуках пригод.

На ніч мама розповідає маленькому лицареві казку про те, як його тато хоробро бився з драконом, звільнив принцесу та здобув скриню зі скарбами.

— А принцеса — це ти, матусю, так? А куди подівся дракон? А скриня зі скарбами була дуже великою? А в мене буде меч? А як зватимуть мого коня?

— Спи, мій хоробрий лицарю,— посміхається мама.— Спи й уві сні все сам побачиш.

Мама нахиляється, щоб поцілувати сина в лоба. І він терпляче дозволяє їй це зробити. Звичайно, справжнім лицарям не до вподоби

всілякі пестоці. Але що вдієш: жінки такі вразливі істоти! Про них потрібно дбати, їх слід захищати, рятувати від страшних драконів і злісних чаклунів. Загалом, для маленького лицаря знайдеться чимало справ, коли він виросте.

І він солодко засинає. Уві сні бачить красивого коня на ім'я Сніжок, гострий меч, довгий спис та інше лицарське спорядження. Лицар хоробро сідає на Сніжка та рушає в дорогу. Вона в'ється перед ним довгою стрічкою, посипаною жовтим піском. А посеред дороги стоїть... ні, не дракон, а мама з тарілкою гречаної каші в руках.

Лицар зітхає та рішуче перевертається на інший бік. Йому все-таки не подобається каша. Він хоче битися з драконом. Хоча б уві сні!

Юліта Ран

Як Марійка сонечко пожаліла

Восени Марійка почала ходити до дитячого садка. Спершу вона поверталася додому, коли ще світило сонечко. Дівчинка встигала погуляти, погратися, повечеряти, а на вулиці досі було світло. Але минув час, і вона почала повертатися додому в сутінках.

— Мамо,— запитала Марійка,— а чому раніше, коли ми йшли із садка, було ще світло, а зараз — зовсім темно? Сонечко почало раніше спати лягати?

Мама усміхнулася:

— Ну, можна й так сказати. Сонечко сходить дедалі пізніше, а сідає дедалі раніше... Тому восени ночі стають довшими, а дні — коротшими.

— Ой,— злякалася Марійка,— невже скоро буде темно весь день?

— Ні-ні, не буде,— заспокоїла її мама,— міне трохи часу, сонечко «поверне» на весну, й день знову стане довшим.

— Ох, як сумно чекати до весни,— зітхнула Марійка.— Мабуть, сонечку теж сумно. Тому воно й лягає спати так рано. У темряві ж йому робити геть нічого...

Юлія Каспарова

Маленький адмірал великого флоту

Навесні всі гноми йдуть до Синього Озера пускати кораблики. Вони роблять їх із соснових дощочок та кори, великих трісок і тоненьких линв. На палубах здійснюються щогли, а штурвали можна крутити праворуч, ліворуч.

Коли велика флотилія рушає в дорогу, гноми біжать уздовж берега Синього Озера та щосили розмахують руками. А над ними літають білосніжні мартини. А той гном, який зробить найкращий корабель, урочисто отримує звання адмірала флоту.

Один маленький гном дуже хотів цього року стати адміралом. Але наприкінці зими захворів і весь час пролежав у ліжку, ковтаючи гіркі ліки.

Увечері, напередодні запуску кораблів, гном лягав спати зі сльозами на очах. Понад усе він мріяв стати адміралом, а тепер навіть не побачить, як завтра гном'ячий флот спустять на воду!

Уранці гномик визирнув у вікно — і не повірив власним очам! За одну ніч сніг надворі розтанув, і замість нього з'явилося невеличке озерце. А якщо відверто, просто глибока калюжа.

І цим озером-калюжею пливли кораблі! З великих соснових трісок, з білими, небесно-блакитними, чорними й навіть яскраво-червоними вітрилами! Їхні штурвали гойдалися то праворуч, то ліворуч, а замість мартинів над кораблями літали горобці та голуби.

Довкола калюжі стояли гноми — друзі нашого гномика. Побачивши, що той дивиться у вікно, усі вони підкинули свої ковпачки в небо й вигукнули хором:

— Вітаємо адмірала! Маленький адмірал великого флоту! Адмірал! Адмірал!

Маленький гномик не втримався й заплакав. Тільки вже не з горя, а з радості. Чи треба казати, що після цього дня гном дуже швидко одужав і пішов гуляти з друзями? Справжні адмірала не можуть хворіти занадто довго, коли їхні кораблі на них чекають.

Юліта Ран

Для кого грає цвіркун?

Під старими скрипливими сходами, у найвіддаленішому кутку будинку, жило маленьке мишенятко. У нього була затишна та простора нірка — скрізь чистота й порядок.

Одного разу до мишенятки завітали друзі. Усім було дуже весело. Ще б пак! Адже крім цілої купи вівсяного печива, мишеня приготувало ще й журавлинний морс. А він такий смачний!..

— Нумо пограємося: хто найголосніше прокукурікає,— запропонувало мишеня.

І всі навперері почали кукурікати. Потім у квача гралися й на машинці каталися, а потім у надувному басейні хлюпалися. Як же весело з гірки скотитися — і шубовснути просто у воду!

Зовсім непомітно звечоріло. Настав час гостям по своїх нірках розходитися.

— Спасибі тобі, мишенятку,— подякували вони господареві за гостинність,— було дуже весело!

Мишеняті дуже хотілося швидше заснути, адже воно так стомилося за цей вечір. Але дзвінке «ти-чи, ти-чи», що лунало за дверима, заважало йому заснути. Воно і з боку на бік крутилося, і ховало голову під подушку, але сон так і не приходив. Мишеня знало, що «ти-чи, ти-чи» — це звуки скрипки цвіркуна, який жив по сусідству та грав щонаочі.

Малюк визирнув з нірки й покликав його:

— Агов, сусіде! А ти можеш не грати хоча б одну ніч? Я ніяк не можу заснути...

Але цвіркун знизав плечима:

— Вибач, мишенятку. Але моя скрипка повинна звучати щонаочі. Інакше я розучуся грати на ній...

— А ти можеш грати що-небудь мелодійне та... не таке голосне?

Цвіркун закивав:

— Можу, я саме сьогодні вивчив ноти нової колискової.

Мишенятко повернулося до своєї нірки й лягло в ліжечко. Щойно його голова торкнулася подушки, знову залунала скрипка. Цвіркун дотримав слова. Тепер він грав колискову — дуже гарну та спокійну мелодію. Таку спокійну, що мишеня не помітило, як заснуло.

І якщо ти, малюку, раптом почуєш цвіркуна, знай: це він грає колискову для мишенятки.

Ганна Руднева

Про дівчинку на полиці

Маленька дівчинка дуже любила милуватися собою. Вбереться гарно, розчешеться та красується перед дзеркалом. Ані гуляти їй не хочеться, ані читати, ані на велосипеді кататися. Бабуся кличе її допомогти пиріжки ліпити, а дівчинка відповідає:

— Мені ніколи!

А сама то в одну, то в іншу сукню вбирається і стоїть перед дзеркалом.

Братик маленький просить:

— Пограйся зі мною!

А дівчинка супиться, головою хитає, від дзеркала ніяк не відійде.

Так півдня, бувало, стоїть: то плечем поведе, то волосся з лоба відкине.

Одного разу прийшла до бабусі в гості її подруга-чарівниця. Сіли вони чай пити. Бабуся спохопилася: цукор закінчився! Кличе вона онучку, просить цукор з комори принести. А дівчинка в цей час перед дзеркалом стояла, як завжди, милувалася.

— Мені ніколи! — говорить, голови не обернувши.

Чарівниця пальцем посварилася. Зітхнула дівчинка й завмерла раптом. І стала замість дівчинки порцелянова статуетка. Гарна, у чудовій сукенці, зі стрічкою в порцеляновому блискучому волоссі.

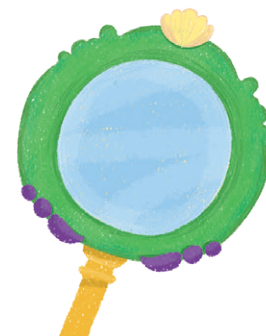
Пожурилися батьки й поставили дівчинку-статуетку до шафи на полицю. Стоїть дівчинка день, другий, поворухнутися не може. Навпроти дзеркало висить — дивись скільки завгодно. А їй уже не потрібно це: сумно на полиці весь день стояти. Братикові меншому новий м'ячик купили, от якби погратися разом із ним.

Сіла ввечері бабуся плести. Повернулася незграбно — упав клубок ниток, покотився під канапу. Бабуся нахилиється, ніяк не може дотягтися до клубка. А дівчинка з полиці поглядає. Шкода їй бабусю, та допомогти не може, з місця не зрушить.

Настав день народження дівчинки. Батьки запросили й бабусину подругу-чарівницю. Увійшла чарівниця до кімнати, подивилася на статуетку, усміхнулася, рукою махнула — і перед усіма знову постала справжня дівчинка. У яскравій сукенці, зі стрічкою в зачісці, весела й гарна. Батьки почали її обіймати, цілувати. А дівчинка в долоні плескає, радіє, що знову може бігати та стрибати.

Дівчинка й тепер інколи на своє відображення поглядає: зачіску поправляє або новеньку сукню. Тільки надовго вона перед дзеркалом уже не затримується.

Олександра Моніч

Ведмедик і метелик

Жив собі ведмедик, який зовсім не любив спати. Щоразу, коли наставав час сну, ведмедик зітхав. Гучно і протяжно. Як паровоз. Вочевидь, це був «зітхальний» вірус: за ведмедиком починала зітхати мама. Тихо-тихо. І смутно. Потім наставала черга тата. Татусь зітхав різко та рвучко. Як вітер перед грозою. Тоді ведмедик вставав і йшов до своєї кімнати. Він знав, якщо цього не зробити, гроза справді вибухне.

Усю ніч ведмедик крутився й засинав лише перед ранком. Коли мама приходила його будити, він гарчав і скаржився. А потім увесь день тинявся вдома й не знав, до якої справи взятися.

Але одного разу на гостину завітала бабуся і привезла ведмедикові каганець із білого скла. Коли каганець запалювали, усередині починали пурхати срібlistі метелики.

— Знаєш,— сказала бабуся, укладаючи ведмедика в ліжко.— Адже тобі не обов'язково спати. Просто лежи й дивися на метеликів.

Бабуся завжди його розуміла!

Незабаром усі заснули, а ведмедик лежав і дивився. Раптом одна з тіней, які танцювали усередині лампи, випурхнула назовні й почала збільшуватися. Ведмедик втиснувся в ліжечко й натягнув на ніс ковдру. Але виявилося, що боятися нічого. Тінь належала нетлі, який влетів у кімнату крізь відчинене вікно.

— Не спиш? — прошелестів нічний метелик.

— Не сплю,— відповів ведмедик.

А нетля раптом з розгону врізався в лампу.

— Навіщо ти це робиш? — здивувався ведмедик.

— Я просто лечу на світло,— зняковів нічний метелик.— Твій каганець такий гарний! Білий — мій улюблений колір!

— А мені подобається червоний,— сказав ведмедик.

— Я не знаю такого кольору,— зізнався метелик.

— Як це? — не повірив ведмедик.

— Уночі все сіре й чорне,— пояснив метелик.— А який він?

— Ну... — ведмедик раптом зрозумів, що розповісти про колір складно, і запропонував.— Я покажу тобі!

Він помчав на кухню. Але в кошику, де зазвичай лежали червоні яблука, було порожньо.

— Знаєш,— сказав ведмедик метеликові.— Сьогодні не вдасться. Але завтра я що-небудь придумаю. Прилетиш?

— Прилечу,— пообіцяв метелик.

Увесь ранок ведмедик бігав по саду та збирав червоні квіти. До вечора він дуже стомився, тому без умовлянь вирушив у ліжечко і... заснув.

Ведмедик прокинувся перед світанком і побачив метелика, який дрімав на одній із квіток.

— Дякую! — сонно пробурмотів той.— Червоний колір — дивовижний!

— Це ти ще не бачив жовтого! — зрадив ведмедик.

— Покажеш? — попросив метелик.

— Звісно!

— До завтра? — метелик спурхнув із квітки та зник у сірих досвітніх сутінках.

— До завтра! — помахав йому ведмедик і побіг умиватися. У нього було ще стільки справ!

Єва Сольська

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі,
придбайте, будь ласка, повну версію книги.